Pregaria.cat

Entrada

Carta a un ermità

Benvolgut Roger:

Fa més de cinc anys que no tinc notícies teves. Quan vas marxar ens vam escriure alguns cops, però des de que vas anar a viure a l'ermita de Santa Maria en el més amagat de la serralada, que em va semblar que no volies més relació amb ningú. Crec que estàs en un indret feréstec, mig perdut entre boscos i cims, i que es fa molt difícil de trobar-te. Però fa pocs dies el Ramon em va dir que un cop a la setmana baixes a la vila per anar a missa i que et guarden el correu. Suposo que et recordes del Ramon, vàrem estudiar junts a l'escola de camins. Un gran bromista i un gran amic. Quan em va dir que reps cartes vaig decidir de renovar la nostra comunicació.

Molts cops penso en tu i la teva opció. Ja saps que no l'acabo d'entendre, en part possiblement perquè ni em puc imaginar que jo fos capaç d'una vida tan solitària i allunyada. També perquè no entenc que per trobar a Déu hagis de fugir del món, encara que sincerament a cops et tinc certa enveja. Tu ja saps com és la vida urbana, els seus horaris, les preses, la tensió, la lluita continuada per un treball mínimament estable i la buidor que a cops respires per tot plegat. Quan experimento aquestes coses, una o l'altra o totes juntes, penso en tu. Imagino el silenci, el cant dels ocells, les nits estelades, la pau, l'aigua fresca, les matinades.. i per uns moments et tinc certa enveja.

Per uns quants dies em sembla una bona opció, però, segons el meu punt de vista, Déu ens demana que estiguem en el treball i la lluita de cada dia, que fem present la seva opció pels menys afavorits no tant resant com actuant, i que intentem de canviar aquesta societat amb els criteris de l'evangeli. No entenc que hi fas allà a dalt per un món tan necessitat de persones que es donin directament a la gent. Vols dir que en el fons la teva opció no mira més el teu benestar espiritual que la gent que pateix ?

És clar, a mi em costa molt pregar. Tinc com una ermita interior a la qual entro molts cops en els llocs més inversemblants. Obro la porta de l'ermita quan vaig en el metro a determinades hores punta, quan entro al treball i tinc uns pocs minuts disponibles, a la nit abans de dormir i algun cop durant el cap de setmana cerco una estona més llarga. La meva ermita no té boscos ni penya-segats, ni ocells, ni colors. Més aviat ciment, cares llargues, mal humor, música màquina i neguit. Però hi trobo a Déu enmig de tanta fanfàrria. El sento present, li confio els meus problemes i de la meva gent, i em dona pau i coratge. Soc un ermità secular.

I tu, amic meu, com ho vius, quina és la teva forma de trobar-te amb el Senyor ? Què fas pel nostre món? M'encantaria que encara que fos d'aquí a un any em contestessis. No tothom té un amic eremita. Gràcies. Molts records del Ramon. Una abraçada; Paco.

Espero resposta aviat.